

SVEN GERHARDT

MISTER MARPLE

i la Banda dels Tafariers

edebé

Sven Gerhardt

MISTER MARPLE

i la Banda dels Tafariers

Enxampat in fraganti!

SVEN GERHARDT

MISTER MARPLE

i la Banda dels Tafaners

Enxampat in fraganti!

Amb il·lustracions de Nikolai Renger

Traducció de Ramon Monton

edebé

ÍNDIX

Capítol 1 El monstre de la pols en suspensió 9

Capítol 2 Piquetes i altres animals salvatges 19

Capítol 3 Senyals de fum 28

Capítol 4 Vidre trencat 39

Capítol 5 Tot pura imaginació? 51

Capítol 6 Sota sospita 60

Capítol 7 Viu o mort 70

Capítol 8 Un robot afamegat 80

Capítol 9 *Dolce vita!* 91

Capítol 10 L'aspiradora i el martell pneumàtic 101

Capítol 11 Pa congelat 114

Capítol 12 Monstre d'alta tecnologia 124

Extra Consells de Mister Marple per a qui vulgui
fundar un club de detectius

*L'amistat no pot arribar gaire lluny si un no està
disposat a perdonar els petits errors.*

Jean de La Bruyère

CAPÍTOL 1

El monstre de la pols en suspensió

—Ostres, Elsa, quina sort que la nostra central estigui tan amunt —vaig dir, panteixant, mentre arribava a la teulada del cobert del jardí de l'Elsa i em deixava caure en una de les cadires plegables.

L'Elsa em va mirar, sorpresa. Sabia que jo tenia vertigen i que sempre em posava un casc i un arnès d'escalada per enfilar-me per l'escala de corda fins al nostre punt de trobada. Per tant, no podia comprendre de cap de les maneres que jo, de cop i volta, m'alegrés que la nostra central fos allà dalt.

—Arran de terra els danys causats per la pols en suspensió són molt pitjors —vaig continuar—. Les partícules de

pols poden arribar a la circulació sanguínia i, si la cosa es complica, es pot tenir un atac de cor. Ho acabo de llegir a la revista de la farmàcia.

Vaig tossir teatralment damunt la mà per observar si em sortien miques de pols i vaig comprovar, alleujat, que no n'hi havia cap.

L'Elsa va girar els ulls en blanc. Segur que tornava a pensar que exagerava.

—Jo he estat a punt de tenir un atac de cor, però no per les partícules de pols —va respondre, i la seva mirada em va fer entendre que alguna cosa l'amoïnava.

—Què?! —vaig exclamar, preocupat, mentre m'aixecava de cop de la cadira plegable.

L'Elsa va moure les mans de seguida i em va dir:

—Seu, home, que no em passa res!

Vaig reflexionar un moment per decidir si havia de trucar a urgències, però em vaig asseure, obedient, i vaig observar l'Elsa, expectant.

—La mare ha guanyat en un concurs un cap de setmana per a dues persones en un balneari. Ella i el pare se'n van

divendres a la tarda. I la tieta Trixi ve a cuidar-me, a fer-me de cangur, com qui diu!

L'Elsa va gemegar i jo em vaig sentir tan alleujat que era com si m'haguessin tret de sobre un pes tan gros com el planeta Mart.

—Mira que espantar-me d'aquesta manera! —em vaig queixar—. Ningú té un atac de cor per un cap de setmana en un balneari.

—No, però si sabessis com ronca la tieta Trixi entendries perquè m'ha trasbalsat tant aquesta notícia. És molt amable i divertida, però té problemes respiratoris greus.

L'Elsa es va posar a roncar d'una manera tan sorollosa i exagerada que, per damunt nostre, uns quants ocells van sortir volant de l'arbre tots espantats.

—No hi ha ningú que ronqui així —vaig dir, i em vaig posar a riure.

L'Elsa es va superar a si mateixa. Es va posar a roncar d'una manera tan terrible que les galtes li vibraven i li tremolaven quan expulsava l'aire; jo em vaig esgarrifar i ella va estar a punt de caure de la cadira plegable.

—Creu-me, així és com ronca la tieta

Trixi —va dir, finalment, i a mi em saltaven les llàgrimes de tant riure—. I no pots dormir encara que et posis taps a les orelles.

—Doncs hauràs de passar tot el cap de setmana desperta o buscar-te un altre allotjament —li vaig aconsellar, després de tranquil·litzar-me una mica.

L'Elsa va rumiar un moment i, de sobte, se li va il·luminar el rostre.

—Ei, Theo, ja tinc la idea! —va exclamar, entusiasmada, i va picar de mans—. Per fi podré plantar la tenda que em van regalar l'any passat pel meu aniversari! —Va mirar des de la teulada del cobert el jardí completament abandonat—. Si seguem una mica l'herba allà al darrere, és el lloc ideal. Prou lluny de l'habitació de convidats de casa nostra.

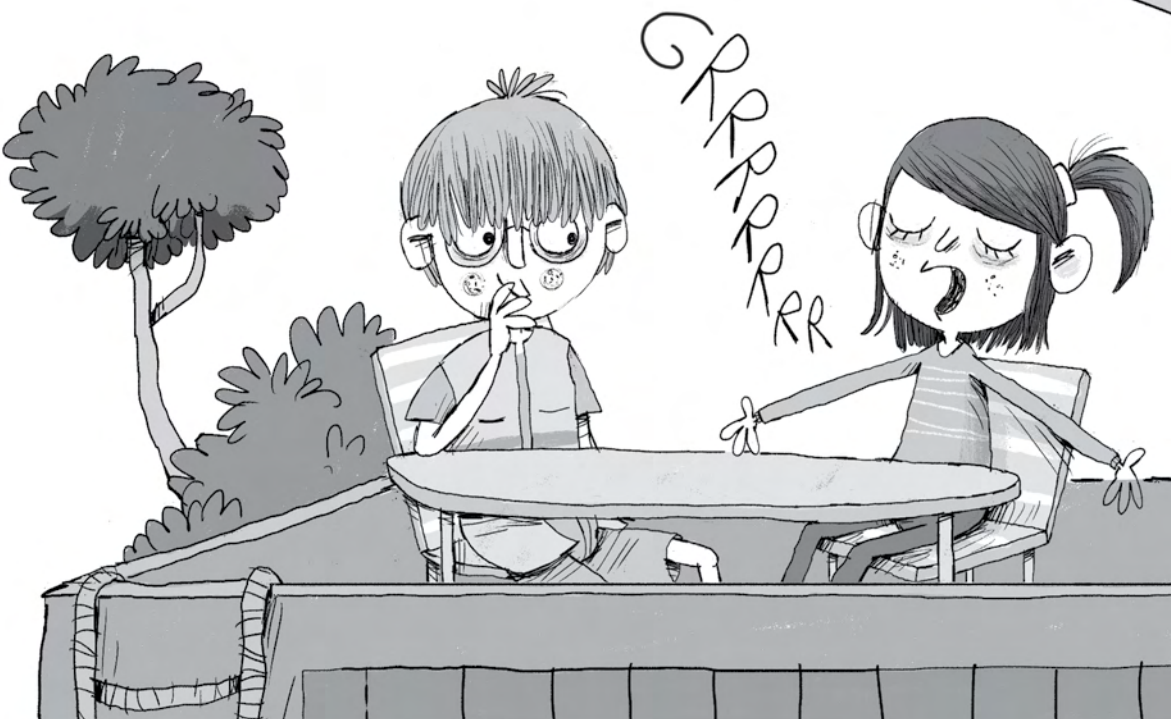
—Vols acampar? Tota sola a la vostra jungla? I no tindràs gens ni mica de por? —vaig preguntar, i em vaig esborronar només de pensar-hi.

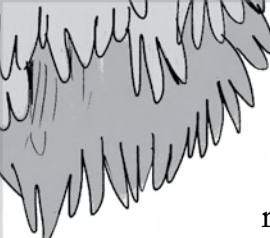

—I per què sola? —va respondre l'Elsa—. Tu i Mister Marple també hi sereu, per descomptat!

—Treu-t'ho del cap —vaig protestar de seguida—. Fer càmping m'agrada tant com anar al dentista o practicar el salt de pont.

—Ximpleries! —em va contradir l'Elsa—. Ja veuràs que és molt divertit!

—De cap de les maneres —vaig insistir, però vaig intuir que l'Elsa no pensava rendir-se tan fàcilment.

Ens vam quedar una estona en silenci a la teulada del cobert. L'Elsa va passejar la mirada pel jardí i jo em vaig imaginar estirat dins d'una tenda de campanya insignificant enmig de la profunditat de la jungla i sentint sorolls d'allò més esgarrifosos al meu voltant. De sobte, es va aixecar dins de la tenda una boira densa i bruta. Devia ser la pols en suspensió, que havia penetrat a l'interior a través de clivelles minúscules. Tossint vaig obrir la cremallera de l'entrada de la tenda i vaig observar els ulls grogosos i brillants d'un monstre de la jungla que m'esperava ensenyant les dents i expulsant pols en suspensió.

—I on és Mister Marple? —va preguntar l'Elsa, que em va fer tornar de sobte dels meus pensaments. El cor em batejava a tota velocitat i vaig necessitar un moment per comprendre que no era a la jungla, sinó a la nostra central.

—Perdona, què dius? —vaig balbucejar.

L'Elsa em va mirar somrient. Sabia que de vegades tenia el cap a tres quarts de quinze i em submergia del tot en les meves fantasies.

—Mister Marple —va repetir, tranquil·lament—. Es pot saber on és?

—Dorm com un soc —vaig respondre—. Em sembla que aquesta nit ha fet una marató a la seva roda de hàmbster i ara està desfet.

El meu hàmbster, a qui vaig posar aquest nom en honor a la detectiva Miss Marple dels meus llibres preferits, no era un animal normal. No feia exercici amb la roda de hàmbster només per divertir-se, sinó per estar en forma per a qualsevol intervenció especial. Era membre de la Banda dels Ta-

faners i ens havia ajudat sovint a resoldre casos ben difícils. L'Elsa, el meu hámster i jo, és a dir, la Central d'Assumptes Animals, ens havíem especialitzat a resoldre assumptes, com ja indicava el nom, que tinguessin a veure amb animals. I com que Mister Marple tenia la capacitat d'entendre tant les persones com els animals, era imprescindible per a aquests temes. Tots tres junts érem el millor equip de tafaners del món!

—Per a un hámster d'hàbits nocturns segur que fer càmping seria fantàstic —va dir l'Elsa, somrient, amb els peus damunt de la taula de càmping rovellada i els braços plegats darrere el cap.

Jo la vaig mirar fixament i li vaig dir, molt seriós:

—Per última vegada, treu-t'ho del cap!

Informe del tafaner Mister Marple:

La veritat és que estic fet una coca! Dues hores a la roda de hámster a aquesta velocitat deuen ser ben bé quaranta-dos quilòmetres. En una marató, això seria un rècord mundial! Però qui em conegui sap que sempre ho dono tot i no m'agrada fer les coses a mitges. Així i tot, si en Theo em fica mitja poma a la gàbia, no li dic que no. I qui aspiri al màxim rendiment ha de procurar tenir una alimentació equilibrada amb moltes vitamines. Això val tant per als esportistes d'elit com per als detectius de primera categoria com jo, perquè en cada missió haig de poder confiar plenament en com em respondrà el cos. I també en el meu olfacte de detectiu. I si el nas no m'enganya, m'ensumo que ben aviat.

tindrem un nou cas. Sigui el que sigui, estaré preparat. Ara, però, faré una clapadeta. Dormint és com els músculs es recuperen millor. A més, aquestes potes d'alt rendiment que tinc necessiten amb urgència un descans...

